

Zuster Catharina met een van 'haar' jongens. 'Ze noemen me soms Cathje'. (foto MJVdE)

DE REBELSE MEID DIE KLOOSTERZUSTER WERD

Svenja Bruyninckx is 30 en leeft al 11 jaar als religieuze in het klooster van het West-Vlaamse Kortemark. Tot haar 12 liep ze school in Ter Dreef, gevolgd door 2 jaar secundair en 1 jaar beroepsonderwijs in haar thuisgemeente Opwijk. Wegens slecht gedrag werd ze naar het internaat van de Zusters van Liefde in Kortemark gestuurd. Waar drie jaar later het ongelooflijke geschiedde: de rebelse meid trad in het klooster.

De band met Merchtem leek al lang verbroken te zijn, toen Svenja, inmiddels zuster Catharina, vorig jaar opdook in de tv-1 reeks 'Durf te vragen' (nog altijd te zien op VRT NU). Marie-Jeanne Vanden Elzen, gewezen redactielid van dit blad en ooit turnlerares in Ter Dreef, herkende haar vroegere leerlinge en maakte een afspraak. Het werd een geweldig weerzien, al snel gevolgd door de idee de jonge kloosterlinge te gaan interviewen. Op dus naar Kortemark, waar zuster Catharina ons enthousiast te woord staat. Ze kijkt terug op een moeilijke jeugd, zowel thuis

als school. ‘Het ging niet goed met mij. Alleen op paardenkamp kon ik mezelf zijn. Vooral in mijn laatste schooljaar liep het helemaal mis. Ik was onbeleefd tegen de leerkrachten, werd de ‘leider’ van de klas door mijn uitdagend gedrag. Ik begon stiekem uit te gaan. Roken, drinken... Diep in mezelf wou ik niet die Svenja zijn, maar ik kon het niet laten.’ Toen ze op een avond halfdronken thuiskwam, was de maat vol. In het internaat van Kortemark zou ze haar lesje moeten leren. ‘Ik was woedend, voelde me behandeld als een klein kind. Ik zwoer dat ik het die zusters het leven zo zuur zou maken, dat ze me snel zouden wegsturen.’

Maar het verliep anders: ‘

Dag Svenja

‘Zuster Pascal, die mij opving, vroeg of ik het een beetje zag zitten, waarop ik tot mijn ontsteltenis in tranen uitbarstte. De volgende ochtend begroette ze mij met een vriendelijk ‘Dag Svenja’. Eindelijk, eindelijk iemand die van de eerste keer mijn naam had onthouden! Veel mensen bleven me maar Sonja noemen en dat haatte ik.’

Het internaat werd stilaan haar thuis. ‘Ik leerde het gebedsleven van de zusters kennen, vond dat mooi, maar het was niets voor mij. Ik wou een gezin, kindjes. In Merchtem had ik een vriendje, al van in de kleuterklas. Ik zag hem graag maar toen maakte ik het uit. Ik lag overhoop met mezelf, voelde me geroepen door God, maar verzette me heftig. Ik sloot me af, luisterde met mijn koptelefoon naar popmuziek. Opnieuw kon ik terecht bij zuster Pascal. Ze kreeg me zover dat ik Bijbelteksten met haar las. Ik bleef tegenwringen. Maar op een dag, op m’n eentje in de kapel, heb ik gezegd:’ Ik ben het vechten moe. Ik geef me over aan U.’ Ze was 19, zat in haar laatste schooljaar toen ze in het klooster trad. Ze hielp toen ook al met de begeleiding van kinderen die uit een problematische thuissituatie kwamen. Dat doet ze nog altijd: ‘Ik ben verantwoordelijk voor een gemengd groepje van zeven: 5 jongens en 2 meisjes. Sommige zijn hier als peuter aangekomen. Ik heb ze zien opgroeien. Als kind heb ik zelf veel meegemaakt. Dat maakt dat ik hun kwetsbaarheid zie. Ik begrijp hun agressiviteit, hun verdriet. Een van mijn meisjes arriveerde hier als kleuter, nadat ze tweemaal door haar moeder was verlaten. Ze vertrouwde niemand, het gebeurde dat ze me sloeg. Het gaat nu goed met haar.’

Sedert vorig jaar volgt zuster Catharina de opleiding orthopedagogie. ‘Dat is echt studeren, iets wat ik vroeger nooit heb gedaan. Maar het gaat prima. Door mijn

ervaring met de kinderen ligt vooral de praktijk me goed. Voor de theoretische vakken heb ik veel tijd nodig.'

Ze legde inmiddels haar eeuwige geloften af. De heilige Catharina van Siena, een middeleeuwse abdis met een groot gezag, zelfs tegenover de paus, inspireerde haar bij de keuze van haar kloosternaam. 'Ik vind haar een geweldige vrouw.' Ze beklemtoont dat het kloosterleven haar belangrijkste roeping is. 'Onze dagen zijn opgebouwd rond het gebed. Mijn leven ligt in Gods handen. Hij geeft me de kracht en de liefde die ik voor onze kinderen nodig heb. Ik moet wel nog veel groeien in mijn geestelijk leven.'

Catharina is een van de drie zeer jonge zusters van het klooster dat, samen met het bijhuis in Dadizele, 28 religieuzen telt. 'Onze oudste zusters zijn over de 90, onze overste 65. Voor ons, jongeren, lijkt de toekomst misschien onzeker. Maar wij vertrouwen erop dat God ons altijd de weg zal wijzen.'

Doordat de kinderen die in het internaat verblijven, in Kortemark schoollopen, ontmoet Catharina hun leerkrachten en ouders. 'Daar zijn ook moslims bij, onder wie verscheidene vluchtelingen. Onze overste gaat samen met hen naar het oudercontact. Net als wij noemen ze haar Moeder. Bij de dood van mijn vader, kwamen ze mij eerbiedig hun medeleven betonen. Met Kerstmis en Pasen komen ze bij ons in de gemeenschap eten en op andere momenten nodigen zij ons uit voor een typisch Afghaanse maaltijd.'

Het is vrijdag en dan gaan de meeste kinderen naar huis voor het weekend. Twee stevige jongens komen afgestormd op zuster Catharina wanneer die ons naar de uitgang begeleidt. Een van hen vliegt haar om de hals. Ze kijkt ons lachend aan, met een blik van: 'Ja, zo gaat dat hier.' (T.S.)